

Sygn. akt II AKa 87/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Zbigniew Kapiński

Sędziowie: SA – Adam Wrzosek

SA – Maria Mrozik-Sztykiel /spr./

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2016 r.

sprawy W. K. ur. (...) w L.

s. S. i I. zd. J.

oskarżonego o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 26 listopada 2015 r. sygn. akt XVIII K 315/12

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę oskarżonego W. K. przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. (1), Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 984 zł, w tym 23% VAT, tytułem opłaty za obronę z urzędu pełnioną w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

W. K. został oskarżony o to, że:

w okresie od stycznia do marca 2000 roku w W. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracowników spółki akcyjnej (...) S.A. z/s w W. co do zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar przez P. (...)Sp. z o.o. w W. oraz zawyżenie wartości nieruchomości będącej przedmiotem zabezpieczenia płatności, udzielił pomocy do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci prętów żebrowanych o łącznej wartości 1.005.006,15 PLN na szkodę (...) S.A.,

to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 26 listopada 2015 r. sygn. XVIII K 315/12:

I. oskarżonego W. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, z tym, że wyeliminował z opisu czynu, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej oraz ustalił, że zdarzenie miało miejsce w okresie od grudnia 1999 roku do marca 2000 roku, jak też ustalił, że oskarżony udzielił pomocy do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wskazanym w zarzucie na szkodę (...) S.A. poprzez zawyżenie wartości nieruchomości będącej przedmiotem zabezpieczenia płatności, który to czyn zakwalifikował z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., przy zastosowaniu 4 § 1 k.k., wymierzył mu karę w wysokości roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. dotychczas obowiązującego wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 3 lata;

III. na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu W. K. karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

IV. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu W. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci dnia zatrzymania 27 maja 2008 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny i tym samym orzeczona wobec oskarżonego karę grzywny uznaje za wykonaną do wysokości dwóch stawek dziennych;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego W. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 700 złotych tytułem opłaty i koszty postępowania w sprawie w kwocie 3.913,38 zł;

VI. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 oraz § 2 ust. 1 i 2 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 461 - wyciąg) zasądził od Skarbu Państwa wynagrodzenie w kwocie 2.580,00 zł. (dwóch tysięcy pięciuset osiemdziesięciu złotych) plus podatek VAT dla adwokata J. K. (1) z tytułu nie opłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu W. K. w niniejszej sprawie.

Apelację od tego wyroku wniosła obrońca oskarżonego.

Apelacja zarzuca wyrokowi:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegające na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonania ich dowolnej, arbitralnej i wybiórczej oceny materiału dowodowego poprzez pominięcie zarówno w ustaleniach faktycznych, jak i w uzasadnieniu wydanego rozstrzygnięcia tych fragmentów zeznań świadków, które są korzystne dla oskarżonego, a ocenę pozostały z naruszeniem zasad logicznego wnioskowania oraz doświadczenia życiowego, jak również wysuwanie wniosków i ustaleń bez oparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. polegające na rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości dotyczących winy i sprawstwa na niekorzyść W. K. i w konsekwencji oparcie ich skazania na domniemaniu, że musiał wiedzieć, że wycena była zawyżona w sytuacji, gdy rozstrzygnięcie Sądu oparte zostało jedynie na przyjętych założeniach i domniemaniach związanych z tą okolicznością, przy jednoczesnym braku jakichkolwiek dowodów bezpośrednio wskazujących na sprawstwo i winę oskarżonego w tym zakresie, a w szczególności świadczących, że to nie oskarżony zlecał wycenę nieruchomości, a jedynie przedstawiał ją zainteresowanym osobom oraz by w jakikolwiek sposób ingerował w jej treść;

3. naruszenie art. 7 k.p.k. polegające na obdarzeniu wiarygodnością zeznań świadków A. G. (2) i M. B. (1), w sytuacji gdy osoby te miały interes w obciążeniu oskarżonego celem umniejszenia swojej winy, świadek B. nie miał kontaktu

z oskarżonym w okresie, kiedy miał być popełniony czyn, którego winnym został uznany W. K., a jednocześnie obaj świadkowi unikali wymiaru sprawiedliwości, przy tym świadek B. został pozbawiony statusu świadka koronnego;

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym pominięciu, że oskarżony W. K. nigdy nie zlecał wyceny nieruchomości położonej w miejscowości Z. będącej własnością M. i L. J., a operat szacunkowy przekazany A. G. (2) sporządzony został na zlecenie M. J. i poza wiedzą oskarżonego;

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu i w konsekwencji przypisania oskarżonemu winy, tj. działania w zamiarze bezpośrednim w oparciu jedynie o dowolną i arbitralną ocenę Sądu, mimo braku jakiegokolwiek dowodów na powyższe, w tym w szczególności w zakresie wiedzy i świadomości oskarżonego co do zawyżenia wyceny nieruchomości oraz nieuzasadnionym pominięciu wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie, a także wybiórczej i arbitralnej ocenie innych dowodów, w tym w szczególności zeznań świadka M. J. w zakresie zlecenia wyceny nieruchomości.

Mając na uwadze zarzuty skarżąca wnosila o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynów,

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie XVIII Wydział Karny do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Należy podzielić stanowisko apelacji co do tego, iż Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy przepisów prawa procesowego, tj. art. 410 kpk i art. 7 kpk, co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Na wstępie należy stwierdzić, iż w sprawie bezspornym jest, że oskarżony W. K. mając na podstawie pełnomocnictwa udzielonego mu przez M. i L. małż. J. uprawnienia do dysponowania ich nieruchomością o pow. 2,57 ha, dla której prowadzono księgę wieczystą nr (...), udzielił w dniu 18 stycznia 2000 r. pełnomocnictwa w tym zakresie A. G. (2). Celem tego działania było umożliwienie P. (...) sp. z o.o., którego członkiem Zarządu był A. G. (2), ustanowienia na tej nieruchomości hipoteki. Aktem Notarialnym z dnia 8 marca 2000 r. z udziałem A. G. (2) ustanowiono na tej nieruchomości hipotekę kaucyjną do kwoty 800 tys. zł na rzecz (...) S.A., z którą to firmą w dniu 28 lutego 2000 r. zawarł on w imieniu Spółki umowę na dostawę prętów żebrowanych. Pręty te odbierano sukcesywnie w miesiącu marcu 2000 r. łącznie na kwotę 1.005.006,15 zł nie uiszczając za nie zapłaty. A. G. (2) został prawomocnie skazany m.in. za to działanie na szkodę Stalexportu jako za czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk.

Do akt sprawy prokurator załączył operat szacunkowy z dnia 15 czerwca 2001 r. dotyczący tej nieruchomości sporządzony przez biegłego J. K. (2) na zlecenie N. (...) w związku z inną sprawą, którym ustalono wartość tej nieruchomości na kwotę 29.310 zł. Wartość ta, jak wynika z protokołów rozprawy, nie jest kwestionowana przez oskarżonego W. K..

Sąd Okręgowy zaskarżonym wyrokiem uznał oskarżonego W. K. winnym tego, że udzielił pomocy do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na szkodę (...) S.A. poprzez zawyżenie wartości nieruchomości będącej zabezpieczeniem płatności. Zdaniem tegoż Sądu oskarżony „swoimi zabiegami doprowadził do zawyżenia wartości nieruchomości, albowiem skontaktował się z rzeczoznawcą szacującym wartość nieruchomości i wpłynął na treść wystawionego operatu, tak aby wartość nieruchomości była wyceniona odpowiednio wysoko dla potrzeb ustanowienia na niej

hipoteki kaucyjnej”, przy czym „nie można odmówić oskarżonemu W. K. świadomości, iż jego działanie zostanie wykorzystane do popełnienia (...) oszustwa” (str. 52 uzas.).

Ponieważ bezspornym jest, że doszło do wyłudzenia stali na szkodę S. przez A. G. (2), to rolą Sądu Okręgowego było dokonanie ustaleń, czy oskarżony „miał świadomość”, że użyczając, z pełnomocnictwa małż. J., hipoteki A. G. (2) ułatwił dokonanie jemu wyłudzenia towaru oraz ustaleń odnośnie działań oskarżonego w zakresie zawyżenia wartości nieruchomości. Udzielający pomocy musi bowiem obejmować świadomością to, że podejmując określone czynności ułatwia w ten sposób innej osobie popełnienie czynu zabronionego oraz to, że czyni to w odniesieniu do konkretnego, scharakteryzowanego w odpowiednim przepisie części szczególnej czynu zabronionego. W konsekwencji musi on obejmować świadomością zarówno prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić oraz mieć świadomość znaczenia swojego zachowania w tym w szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę. Warto w tym miejscu przywołać wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2013 r. III KK 184/13 (OSNKW 2014/2/15), że jeżeli chodzi o formy zjawiskowe określone w art. 18 § 3 kk odnoszące się do przestępstw kierunkowych to wystarczające jest wykazanie po stronie współdziałającego pomocnika zamiaru ewentualnego. Trzeba też podkreślić, że na ocenę zamiaru w czasie popełnienia przestępstwa nie mogą co do zasady mieć wpływu zdarzenia późniejsze. Wyjątkowo jedynie w pewnych sytuacjach z tychże późniejszych zachowań lub zdarzeń można wysnuwać wnioski co do istnienia zamiaru sprawcy.

Sąd Okręgowy czyniąc ustalenia co do działania oskarżonego W. K. i jego zamiaru dokonał syntezy zeznań wszystkich świadków, bowiem za podstawę ustaleń w zakresie zamiaru nadał istotne znaczenie zeznaniom świadków, którzy relacjonowali zachowanie oskarżonego w związku ze zdarzeniami, które miały miejsce w kilka miesięcy już po odebraniu towaru ze S. przez przedmiotową Spółkę. Chodzi o zeznania P. K. i D. P.. Świadek D. P. relacjonował spotkanie oskarżonego z przedstawicielami Spółki, tj. A. Ż. i Z., które miało miejsce latem 2000 r. oraz spotkanie oskarżonego z M. B. (2) jesienią 2000 r. w związku z żądaniem oskarżonego zapłaty za użyczoną hipotekę, co wynikało z porozumienia zawartego w dniu 18 stycznia 2000 r. między nim a A. G. (2). Sąd te okoliczności pominął stwarzając wrażenie wiedzy świadków na czas użyczenia hipoteki przez oskarżonego, co nie polega na prawdzie. Ponadto nie można zgodzić się, aby osobiste zdanie D. P. z alogicznym jego uzasadnieniem mogło stanowić podstawę ustaleń w zakresie zamiaru oskarżonego. Również obecnie taka konkluzja musi dotyczyć osobistego osądu wyrażonego przez świadka P. K. co do prawdziwości wyjaśnień oskarżonego, skoro brak jest uzasadnienia dla tak zaprezentowanej przez świadka opinii. Świadek ten informacje o przedmiotowej sprawie powziął w związku ze zleceniem przez agencję egzekucji wierzytelności od P. (...), co jak ustalił dotyczyło wierzytelności oskarżonego w związku z użyczeniem hipoteki.

Sprawę dotyczącą hipoteki oskarżony załatwiał z A. G. (2), a jak wynika z jego wyjaśnień było to z inicjatywy A. Ż.. Według zeznań A. G. (2) oskarżony „doskonale wiedział, że chodzi o zabezpieczenie transakcji zakupu stali ze Stalexportu” (k 225). Jak ta wypowiedź, cytowana przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przekłada się na wiedzę oskarżonego w zakresie wyłudzenia stali, a dodatkowo wobec oświadczenia świadka, że według jego „ówczesnego przekonania transakcja ze Stalexportem miała być legalna”, a oskarżony „w tym tylko pomógł”, pozostało niewyjaśnione. Tak jak i poza zainteresowaniem Sądu Okręgowego pozostały niekwestionowane dokumenty w postaci porozumienia z dnia 18 stycznia 2000 r. zawartego między oskarżonym i A. G. (2) m.in. odnoszącego się do kredytu bankowego oraz porozumienie z dnia 12 stycznia 2000 r. między oskarżonym a małż. J. określające ich wynagrodzenie z tytułu użyczenia hipoteki w korelacji z wyceną bankową.

W odniesieniu do zeznań A. G. (2) co do „legalności” transakcji ze S. Sąd Apelacyjny, w przeciwieństwie do Sądu Okręgowego, zauważył zeznania i wyjaśnienia M. B. (2), w których opisał on cel zakupu Spółki i powiązania z członkami grupy przestępczej. Sąd Okręgowy wydając postanowienie o ujawnieniu zeznań tego świadka w związku z jego śmiercią, ujawnił jedynie zeznania składane w roku 2008 r. pomijając obszerne jego wcześniejsze relacje (k 208 i nast. zał 1). Zeznania te dotyczą również przedmiotowej sprawy, jednak wydaje się, że w innym wymiarze niż przyjął to Sąd I instancji. (k 208, 282). W związku tym wiedza tego świadka na temat świadomości oskarżonego co do charakteru transakcji i przedstawienia „spreparowanego operatu” przyjęta przez Sąd Okręgowy jako wiarygodna winna podlegać kompleksowej ocenie dopiero po ujawnieniu wszystkich, a nie jedynie wybranych, jego depozycji. Naruszenie w tym

zakresie przez Sąd Okręgowy art. 410 kpk jest ewidentne i niewątpliwie mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

O ustaleniach odnośnie „zabiegów” oskarżonego w zawyżeniu wartości nieruchomości zadecydowały, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, zeznania D. P. i M. J.. Na temat zeznań D. P. była mowa wyżej, a jeżeli chodzi o zeznania M. J. to z nich jednoznacznie wynika, że on dysponował operatem szacunkowym na kwotę 1.200 tys. zł. sporządzonym wcześniej dla potrzeb kredytu i operat ten przekazał oskarżonemu, czemu oskarżony zaprzecza. Gdyby założyć, że Sąd Okręgowy przyjmując za wiarygodne zeznania tych świadków przyjął, że wartość nieruchomości określono na kwotę 1.200 tys. zł, to ustalenia Sądu Okręgowego odnośnie wpływu oskarżonego na rzeczoznawcę i treść operatu nie znajdują logicznego uzasadnienia. Ponadto w tym kontekście nie można nie zauważyć rażącej sprzeczności w konkluzji tegoż Sądu co do nadania waloru wiarygodności również zeznaniom P. K. w zakresie jego udziału w zawyżeniu wartości przedmiotowej nieruchomości. Świadek ten mówiąc o wyłudzeniu stali na podstawie „fikcyjnej hipoteki” jednoznacznie stwierdził, że „ta działka to była moja robota”, „dzięki moim staraniom wartość tej działki wzrosła kilkukrotnie, a operat wykonał znajomy K.. Z bezwartościowej działki rolnej stała się działką o większej wartości i można było na tej podstawie dokonać oszustwa.” (487 i nast.). Zeznania te potwierdził na rozprawie (k 905v), potwierdzając też, że działka ta była „kilka razy zastawiana pod jakiś kredyt” (k 904). W tym miejscu można zauważyć, że skoro świadek ten wskazuje akta sprawy, w których „widział tę wycenę” (k 910) to nie było przeszkód, aby tę istotną okoliczność ustalić, jak też ustalić, czy tego rodzaju dokument został przedłożony przez prokuratora np. do akt sprawy przeciwko A. G. (2), jak też czy informacje podawane przez świadka znajdują odzwierciedlenie w księdze wieczystej prowadzonej dla przedmiotowej nieruchomości. Ma to znaczenie, bowiem prokurator w niniejszej sprawie nie przedstawił operatu szacunkowego, który stanowiłby podstawę do ustalenia wysokości ustanowionej hipoteki kaucyjnej, a Sąd Okręgowy nie poczynił żadnych ustaleń, bowiem z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika jaka wartość nieruchomości miałyby być ustalona tymże operatem. Poza analizą w tym zakresie pozostały dokumenty związane z przedmiotową transakcją dotyczącą zapłaty za użyczenie hipoteki, jak też żądania oskarżonego zapłaty określonej sumy pieniężnej na jego rzecz.

Jeżeli chodzi o ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie „zabiegów” oskarżonego odnośnie zawyżenia wartości nieruchomości to zgodzić się trzeba ze skarżącą, iż twierdzenie Sądu Okręgowego, że z zeznań M. J. „wprost wynika”, iż oskarżony „sam interweniował u rzeczoznawcy” odnośnie zawyżenia wartości nieruchomości jest twierdzeniem dowolnym. Z cytowanych nawet w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznań M. J. wynika jedynie, że po przekazaniu przez niego operatu szacunkowego oskarżony i S. M., ówczesny wiceprzewodniczący (...), „próbowali nawiązać kontakt z tym biegłym, który wykonywał ten operat, żeby naniósł tam poprawki, które odpowiadałyby im do ich przedsięwzięcia”. Odpowiedzi na pytanie czy kontakt z biegłym „został nawiązany” i czy oskarżony „wpłynął na treść wystawionego operatu” Sąd Okręgowy dowodowo nie udzielił. Obecnie zgodzić się trzeba z apelacją, że nie zostało wykazane, aby powołane dowody, w aspekcie całokształtu uznanych za wiarygodne okoliczności w tym zakresie, rzeczywiście wskazywały, iż stanowisko Sądu Okręgowego jest wynikiem prawidłowej, zgodnej z art. 7 kpk, oceny całokształtu dowodów. Nie można też odmówić racji obrońcy, że celowym byłoby przesłuchanie w charakterze świadka S. M. na okoliczności wskazywane przez M. J. i przeprowadzenie ewentualnie konfrontacji między tymi osobami.

Powyżej wskazane uchybienia Sądu Okręgowego tak w zakresie art. 410 kpk, jaki i art. 7 kpk prowadzą do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd winien przeprowadzić przewód sądowy z uwzględnieniem całokształtu istotnego materiału dowodowego, przy zwróceniu uwagi na powyższe rozważania, następnie winien dokonać wszechstronnej analizy dowodów oraz ich oceny w ramach art. 7 kpk, celem ustalenia istotnych dla odpowiedzialności oskarżonego okoliczności.

Na marginesie wskazać można, że Sąd powinien ustalić, czy świadkowie koronni mogą w tym charakterze występować w niniejszej sprawie, a więc czy zyskali status świadków koronnych w związku z czynem zarzucanym oskarżonemu w niniejszym procesie, a także rozważyć, czy prawidłowo przyjęto początkową datę dokonania przestępstwa wynikającą z

udzielenia pełnomocnictwa oskarżonemu przez małż. J. skoro prawidłowo ustalono, że przedstawiciele Spółki wyboru tej nieruchomości dokonali później spośród innych okazanych przez oskarżonego.

Warto też podnieść, że Sąd I instancji skazując oskarżonego za czyn różniący się w opisie od czynu zarzucanego powinien dokonać opisu jego znamion na nowo, a nie drogą eliminacji pewnych okoliczności. Można też zauważyć, ale ze względu na kierunek apelacji tylko z punktu widzenia przyszłej pracy orzeczniczej Sądu, że zgodnie z orzecznictwem i poglądami doktryny, art. 65 § 1 kk może być zastosowany również w sytuacji, gdy formalnie nie zarzucono oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 258 kk, bowiem nie jest warunkiem sine qua non dla przypisania sprawcy popełnienia czynu w warunkach art. 65 § 1 kk skazanie z art. 258 kk uprzednie czy jednoczesne. Sąd orzekający jest uprawniony do samodzielnego ustalenia, możliwości odpowiadania przez oskarżonego w warunkach art. 65 § 1 kk, posiada bowiem swobodę w zakresie ustalania wszelkich okoliczności faktycznych, a w zakresie art. 65 § 1 kk bada, czy sprawca popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 1 kpk orzekł jak w wyroku. O wynagrodzeniu dla obrońcy z urzędu orzeczono na mocy § 4 ust.1,2,3 i § 17 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U.2015.1801) uwzględniając nakład pracy obrońcy w związku z wniesioną apelacją i udziałem w rozprawie odwoławczej.